

[Aksel Larsen.]

kan jeg ikke stemme for dette ændringsforslag.

Jeg vil også stemme for flertallets ændringsforslag under nr. 5, idet jeg går ud fra, at rutebiler, turistbiler o. lign. er under et meget effektivt tilsyn med hensyn til køretøjets tekniske indretning og forsvarligheden af at køre med det, og idet jeg tager i betragtning, hvad der ubestrideligt er rigtigt — dette er ikke sagt for at forklejne andre chauffører — at rutebilchauffører synes at være nogle af de dygtigste og mest solide chauffører, der eksisterer.

Nu ved jeg godt, at mange af de argumenter, man kommer med med hensyn til, om det er hensigtsmæssigt med 60 km eller 70 km under hensyn til overhaling eller ikke overhaling, gælder til Wandsbeck. Jeg tror ikke, nogen politimyndighed er i stand til at kontrollere farten så nøjagtigt, at man vil tage sig af en overskridelse på f. eks. 5 km, men hvis 70 km's grænsen bliver til 75 km's grænsen, ser det alligevel lidt anderledes ud, og så kan man gøre sig sine betragtninger over, hvorvidt der vil blive færre eller flere overhalinger. Men det, jeg synes er afgørende, er, om der er noget som helst i den tilgængelige ulykkesstatistik, der siger, at rutebiler og turistbiler er særlig impliceret i færdselsuheld og medvirkende til dem. Hvis det ikke er tilfældet, vil jeg ikke være betænkelig ved at gå med til dette ændringsforslag.

Hvad endelig angår afstriberingen på vejene, er jeg af den opfattelse, at hvis dobbelt afstribering skal forstås sådan, at den ikke under nogen omstændighed må overskrides, bør den kun anbringes, hvor de motorkørende absolut ingen oversigt har, således at en overskridelse af afstriberingen vil være uforvarselig; ellers bør man nøjes med en enkelt afstribering, som i så fald bliver vejledende. Jeg går ud fra, at den regel i færdselsloven, der har været gældende herhjemme i lang tid: at man ikke må overhale foran uoverskuelige sving, foran bakketoppe o. s. v., stadig væk er hovedreglen, og jeg synes, afstriberingen må indrettes herefter. Men jeg taler altså ikke imod afstribering i almindelighed, tværtimod; hvis der er noget, der støtter motorfærdslen på vejene, er det en fornuftigt gennemført afstribering.

Ja, det er, hvad jeg har at sige, og så minder jeg i øvrigt om, hvad jeg sagde ved første behandling. For dog at forebygge, at man fra en enkelt side på ny skal gøre sig skyldig i fejltagelser, er jeg nødt til udtrykkeligt at gøre opmærksom på, at jeg ikke har stået her og agiteret for, at jeg personlig skal have lov til at køre med uforvarselig hastighed i bymæssigt bebyggede områder.

Victor Gram: Uanset at det vel næppe på nuværende tidspunkt vil være muligt at føje særlig nye momenter ind i den debat, der er ført her i dag om disse spørgsmål, og i øvrigt også i den, der har været løbende gennem længere tid, har jeg alligevel ment det rigtigt at tage ordet for at give udtryk dels for et par personlige synspunkter, dels for synspunkter, som i hvert fald nogle medlemmer af min gruppe har.

Det, der forekommer mig at være det væsentligste, er, hvorvidt det princip, vi indførte i loven i 1953 og i 1955 angående hele hastighedsspørgsmålet, erfaringsmæssigt, på grundlag af den udvikling, der har fundet sted, har spillet fallit, har vist sig uegnet, eller om det trods alt har vist sig at være brugeligt, et princip, der i det lange løb måtte være i overensstemmelse med det mål, vi alle sammen måtte sætte os: at sikre, at den voldsomme udvikling, vi er inde i rent færdselsmæssigt, trafikmæssigt, kunne komme til at foregå på en sådan måde, at ulykkestallene blev bragt så langt ned som overhovedet muligt. Det er herom, diskussionen står i øjeblikket, og det er det spørgsmål, der rejser sig på baggrund af udviklingen i udlandet, som man henviser til; for øvrigt kan man jo henvise til en tilsvarende udvikling i Danmark.

Der har under debatten været henvist til, at man i Sverige, i Tyskland og andre steder har kunnet påvise en nedgang i ulykkestallene, og man har ment, at denne nedgang skyldes særlige foranstaltninger og særlige bestemmelser, indskrænkninger i hastigheden. Vore egne sagkyndige — det vil jeg gerne understrege — har rejst tvivl om, hvorvidt man kunne tillægge disse særlige foranstaltninger æren for denne nedgang; en sådan tvivl har også fundet udtryk i visse af ordførernes taler. Nogle af vore egne sagkyndige har henvist til, at den